

Vítek nejdříve zaslechne vařící se vodu v konvici na kamnech, ucítí vůni žitné kávy a teprve poté otevře oči. Překvapeně se podívá na vyžehlené kalhoty a na čistou bílou košili, přehozené přes židli před jeho postelí.

"Co se děje?" posadí se Vítek na pelesti a kývne směrem k připravenému oblečení.

"Jdeš přece s tím králíkem!" řekne starší z jeho sester Mářa.

Druhá sestra, Róza, o rok starší než Vítek, stojí opřená o kredenc a se zjevným potěšením je pozoruje. Zvláště bratra, který vypadá mile, i když je ještě rozespálý. Dokonce mu sluší i rozčuchané světlé vlasy.

"Na to přece nepotřebuju bílou košili!" začne zívát věčně nedospalý sedmnáctiletý Vítek.

"Potřebuješ! Musíš už konečně rozeznávat, ke komu jdeš!" vyčítavě a zároveň nabádavě pokračuje Mářa.

"Ona je tak jejich služka zvědavá, co mám na sobě, když jim nesu králíka!" znovu si Vítek lehne do postele.

"Mohou tě vidět Tišlerovi nebo dokonce Eliška!" konečně se Vítek dozvídá od Máři pravý důvod.

"Jo, hlavně Eliška!" zazívá Vítek ještě hlasitěji.

"Buď, proboha, tiše!" ukáže Mářa na dveře pokoje. "Tatínek přišel z noční."

"Promiň!" omluví se Vítek, otočí se zády k sestrám a přetáhne si přes hlavu peřinu jako by chtěl spát dál.

"Mamince se Eliška moc líbila," řekne Mářa zjihlým hlasem.

Vítek se znovu vysouká z peřin: "Jenže když maminka umřela, bylo Elišce deset, její táta měl pár krcálků a ne obrovskou fabriku, cihelnu a jatka..." chce opět zmizet pod duchoinou.

Musí spát v kuchyni. Aby při svých návratech ostatní nebudil. Tak se totiž začal zcela nepředvídatelně chovat ještě před skončením měšťanky.

Pod okny zaburácí vlak a je slyšet cinkot nádobí v kredenci.

"To je osmpatnácka?" zeptá se zpod peřiny Vítek.

Máři se podívá na budík: "Nejspíš." Jde k oknu a dívá se na trať. Je krásné letní nedělní ráno. Vidí jen vzdalující se poslední vůz osobního vlaku. Na jeho otevřené zadní plošině stojí pár mladých lidí a dívá se na koleje. Rameno semaforu klesne dolů.

Róza se s hraným sveřepým výrazem v tváři odrazí od kredence a jde k Vítkově posteli: "Já tě odtud vystrnadím, Vitoušku!" vrhne se na bratra a zároveň mu jednou rukou zacpe ústa, aby neřval a nevzbudili otce.

Vítek jak slyší protivné oslovení, které snášel jen od maminky, se pustí do tichého zápasu s mladší sestrou. Ta zrovna nepoužívá nejčistší způsob boje, takže Vítek se raději vyprostí a vyleze z postele: "Ty jsi hrozná, Růženo!" povytáhne si trenýrky, kroutí nad sestrou a jejími způsoby hlavou, ale pak ji obejmě, aby dal najevo své sympatie k ní.

Vítek jde s Mářou ke králíkárně, otevře jeden z kotců, zavře oči, otočí navíc ostentativně hlavu dozadu, sáhne do klubka králíků a vytáhne jednoho, který se mu zoufale zmítá v rukou.

"Ty jsi cvok, Vítku!" kroutí Máři nad jeho počínáním hlavou.

"Nechci mít vědomě na svědomí ani králíka, ať rozhodne osud!" odpoví s jistou patetickou ironií Vítek a vstrčí angoráka do tašky v Mařčiných rukou.

Vítek zvoní u secesních vrat Tišlerovy vily. Než někdo přijde, Vítek se dívá na vrata a má pocit, že se nezvykle tvarované mřížoví pohybuje v plynule se vlnících křivkách. Je tak zaujat až symbolicky působícími tvary, že přehlédne blížící se Elišku. Teprve když zarachotí klíč a brána se otevře, podívá se Vítek na bývalou spolužačku a je stejně překvapen jako při pohledu na bizarní ornamenty vrat.

"Nestalo se ti náhodou něco?" slyší Vítek pobavený hlas Elišky. "Jako bys byl mimo tento svět..."

"Promiň, vždycky mi otevírá služka."

"Šla do kostela."

Teprve nyní si Vítek všimne, že i Eliška je svátečně oblečena. Má na sobě komplet z namodralého marokénu, šaty nad pasem i dole volné, takže vytvářejí štíhlou volnou siluetu. Na hlavě má klobouk z modrého hedvábí s pestře tištěným hedvábným sametem, boty s vysokými podpatky a s úzkou protaženou špičkou. Vítko napadne, že jeho sestra Róza, která se učí švadlenou a modistkou, by z Elišky měla radost.

"Co si mě tak prohlížíš?" všimne si Eliška Vítkova zájmu.

"Kam jdeš?"

"Do kostela."

Vítek se pohrdavě usměje.

"Tak tedy lžu..." přizná se Eliška, i když se Vítek usmíval nad něčím jiným. "Jen jsem si zkoušela nové šaty."

Eliška za nimi zavírá vrata a Vítek se na ni znovu podívá.

"Co se tak díváš?" je jí znovu podezřelý jeho zájem. "Holky se ti přece nikdy nelíbily!" využije Eliška té příležitosti k odvetě za jeho někdejší chování ve třídě, které ji popuzovalo.

"Taky se mi nelíběj!" potvrdí její soud.

"Jsi hrozný!"

"Jo, sem hroznej!" dává si Vítek záležet na nespisovné výslovnosti i jistém otráveném tónu.

Eliška rozpačitě pokrčí rameny a dojde ho. Oba jdou po teracových dlaždicích k vile. Eliška náhle zvolní krok.

"Já se ti, Vítku, opravdu divím," snaží se Eliška mluvit korektně, "mohl jsi s námi chodit už do sexty!" připomene mu, jako by si s ním dneska chtěla vyřídit všechny vzájemné resty.

"Sex...ty?" ukáže na Elišku.

"Jsi jako obvykle vtipný! Zvlášť když chceš něco zaretušovat!"

"Proč bych měl něco retušovat?"

"Pokud jde totiž o to gymnázium, měls na něj!"

Vítek se téměř zastaví a neubrání se tomu, aby se sotva postřehnutelně neušklíbl.

"Ale neměl jsem na to nábožně poslouchat učitele, i když říkaj naprostý nesmysly. A nejsem ochotnej se učit, jakou má která kytka bliznu a kolik pestíků. Mně stačí, když ji rozpoznám a k čemu je dobrá. Stejně tak nepotřebuju nic vědět o krystalické struktuře nějakého šutráku, hlavně když vim, jak je tvrděj!" dává najevo svou averzi ke škole.

"Měls vždycky samé jedničky, i když ses určitě nikdy neučil!" začíná být Eliška ve svém odporu zarputilá.

"Neměl jsem asi nikdy samé jednotky! Nepamatuju se třeba, že bych někdy neměl dvojku z mravů... A to mi trojku nedávali jen proto, že jsem se dobře učil..." říká tónem, jako kdyby byl na své chování kdovíjak pyšný. "A přimlouval se vždycky za mě, nevím proč, pan farář," dodá Vítek po chvíli. "Kam mám dát toho macka?" rozhlédne se kolem.

"Říkala Manka, že ho máš zabít, stáhnout, vykuchat a rozporcovat," říká pomalu, jako by se všechny ty úkony a jejich pořadí naučila nazpaměť.

Vítek se podívá na své vyžehlené kalhoty a bílou košili, ale neřekne nic.

Oba jdou za vilu k rozložitému ořechu.

Vítek vytáhne angoráka a chvíli ho drží za kůži na hřbetě. Králík se v předtuše blízké smrti zmítá a chce se z jeho rukou osvobodit. Eliška celý výjev tiše pozoruje. Vítek chytí macka levou rukou bleskurychle za zadní nohy a hranou pravé ruky mu zasadí několik ran do vazu. Zvíře se svíjí v předsmrtné křeči a po chvíli se přestane pohybovat.

"Ty vrahu!" vyčte Eliška polohystericky Vítkovi.

"Mám ho snad stahovat z kůže živýho?" namítne Vítek.

"Jsi nemožný!"

"Jo, sem nemožnej!" dává si Vítek opět záležet na výslovnosti.

"Nemusela ses přece na ta jatka dívat, nikdo se tě o to neprosil!" Zdůrazní Vítek slovo jatka, aby dal najevo, z čeho jejich rodina žije.

Eliška pohrdlivě zvedne ramena, ale neodejde.

